

(Kort bemærkning).

Hans Peter Baadsgaard (S):

Hvis man skal løse en opgave, skal man jo være sikker på, at de, der går sammen om at løse den, ikke kan løbe hver til sit. Og hvis det skal gennemføres, som det er foreslået, og sådan, som vi er helt enige i, at f.eks. lærernes efter- og videreuddannelse skal lægges over fra lærerhøjskole, pædagoghøjskole til seminarieverdenen, så er vi jo nødt til at have nogle, der kan løfte den opgave. Og det er ikke bare at have en ret til at udbyde, som man har i dag på seminarierne, men det er også en pligt til at sørge for, at det pågældende område får mulighed for at give de pågældende lærere og pædagoger den efter- og videreuddannelse.

Det vil man ikke kunne håndtere, hvis institutionerne i et løst samarbejde kan gå fra hinanden efter et par år. Hvad så med opgaven? Det synes jeg hellere fru Hanne Severinsen skulle svare på. Hvem skal så løse den opgave, hvis man siger, at vi deltager ikke i det her samarbejde mere, vi synes, det er blevet for surt, og de andre vil ikke rigtig lege, som vi vil, så vi går til os selv igen?

Derfor: Det er forpligtende og derfor også et juridisk og økonomisk forpligtende samarbejde, men der er jo mulighed for, at man kan undlade at deltage i det, og de er ikke overladt til Fanden, eller hvem der måtte have lyst til at tage dem, som hr. Søren Kolstrup var inde på. De har mulighed for at drive deres virksomhed for sig selv; de har mulighed for at søge samarbejdet; de har mulighed for senere at komme ind i et sådant center. Så de har alle muligheder, synes jeg, og de må selv vælge, og hvis de synes, at det ene er mere faretruende end det andet, så lader de nok være med at vælge det. Det tror jeg godt de selv kan vurdere.

Det er min vurdering, at det vil tjene institutionerne og uddannelserne, hvis man søger sammen i det her samarbejde og får styrket uddannelsernes kvalitet. Det er det, det drejer sig om hele tiden. Vi skal have kvalitetsudviklet de mellemlange uddannelser, og det kan vi kun gøre, hvis vi får lavet disse forpligtende samarbejdsformer, som der her er lagt op til.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Jamen så lad os lave forpligtende samarbejds-måder. Det er jo netop det, institutionerne beder om.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er det fru Hanne Severinsen som ordfører.

Hanne Severinsen (V):

I Venstre er vi enige i, at flere unge vil få brug for en videregående uddannelse. De skal ikke alle sammen gå på universitetet; derfor er der brug for et stærkt alternativ til de lange videregående universitetsuddannelser. Samtidig har vi i Danmark, selv om vi er et lille land, nogle store udviklingsmæssige problemer, fordi mange egne af landet oplever en stadig stigende fraflytning af unge uddannelsessøgende, der efter endt ungdomsuddannelse tager til universitetsbyerne. Forstærket af tendensen til sen studiestart og de lange studietider gror de fast og stifter familie og hjem. Det betyder, at der er egne af landet, hvor det er særlig svært at tiltrække den højtuddannede arbejdskraft, og det betyder tab af potentielle udviklingsmuligheder for det, nogle kalder yderområder.

De mellemlange videregående uddannelser er af mange forskellige grunde placeret mere geografisk spredt. Den store kunst i de kommende år bliver at forstærke og opgradere disse uddannelsesmiljøer, så de opnår en tiltrækningskraft for kommende generationer af unge. Disse uddannelsers særlige kvalitet er deres professionsorientering og den mulighed, de giver for at tilrettelægge studiet tæt på den virkelighed, som senere bliver de unges arbejdsfelt.

Da de fleste uddannelser i stigende grad vil opleve et livslangt behov for videreudvikling, er det samtidig vigtigt, at der bliver kvalificerede efter- og videreuddannelsesstilbud tæt på arbejdspladserne, som jo er spredt ud over landet. For Venstre er det afgørende at få standset den automatiske centralisering, som de færreste her i Folketinget ønsker.

Sidste år havde Folketinget en meget konstruktiv debat om, hvorledes disse ambitiøse mål kunne nås. Jeg synes, vi kunne konstatere, at uddannelsesstederne var kommet op på mærkerne og kom med deres egne bud på alliancer og strategier som alternativ til daværende undervisningsminister Ole Vig Jensens første meget systemprægede udspil for 2 år siden. Overalt begyndte uddannelser, der ellers ikke plejer at kende meget til hinanden, at indlede samarbejde om at forbedre uddannelsens kvalitet. Det samme gjaldt institutioner, der ellers mest konkurrerede med hinanden.

Debatten sidste år viste, at Folketinget havde opfanget signaler om, at der nu var så meget